

Arrest

nr. 210 338 van 28 september 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT, loco advocaat K. VERSTREPEN, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 17 mei 2016 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 17 mei 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigt deze weigeringsbeslissing op 10 januari 2017 bij arrest nr. X.

1.2. Op 20 maart 2017 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker wordt op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) gehoord op 11 mei 2017 en 5 januari 2018.

1.3. Op 27 februari 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten. U bent een soennitische moslim afkomstig uit Bagdad, en meer bepaald uit de wijk Gazalia.

Op 25 juli 2015 werd u ontvoerd door drie gemaskerde mannen. U werd in een auto geduwd en vervoerd naar een onbekende plaats waar u gedurende vier dagen werd gevangen gehouden. Tijdens deze gevangenschap werd u herhaaldelijk geslagen en uitgescholden en was u quasi constant vastgebonden en geblinddoekt. Via een lening en de verkoop van zijn wagen kon uw vader de door uw ontvoerders gevraagde 20.000,00 dollar losgeld verzamelen op de derde dag van uw gevangenschap. 's Nachts werd de geldoverdracht uitgevoerd en op 29 juli 2015 werd u 's morgens vroeg geblinddoekt uit een wagen geduwd op de snelweg tussen Bagdad en Fallujah. Nadat u verklaringen ging afleggen bij de politie trok u naar u oom waar u tot 2 augustus verbleef.

U vertrok vervolgens met het vliegtuig naar Erbil om vandaaruit met een bus verder te reizen naar Turkije. U stapte tenslotte over op een vrachtwagen richting België. Onderweg werd u nog twee keer overgeplaatst naar een andere vrachtwagen. U kwam uiteindelijk in België aan op 16 augustus 2015 en u vroeg twee dagen later, op 18 augustus 2015, een eerste keer asiel aan.

Op datum van 17 mei 2016 maakte het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) aan u een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over. Er werd door het CGVS vastgesteld dat er geen geloof kon gehecht worden aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Op 13 juni 2016 maakte u tegen deze beslissing de beroepsprocedure aanhangig bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Middels een arrest op datum van 10 januari 2017 bevestigde de Raad de door het CGVS vastgestelde ongeloofwaardigheid. De Raad oordeelde dat het CGVS terecht stelde dat u tegenstrijdige, vage, stereotiepe en weinig doorleefde verklaringen aflegde over de aanleiding van uw vlucht.

Zonder dat u naar uw land van herkomst terugkeerde diende u op 20 maart 2017 een tweede asielaanvraag in. U houdt in uw tweede asielaanvraag vol dat u werd ontvoerd en dagenlang werd gevangen gehouden en geslagen. U geeft aan dat uw ontvoering te wijten is aan de functie van uw vader als voorzitter van de Centrale Raad voor Iraakse Stammensheikhs. U voegt daar aan toe dat u zelf ook betrokken was bij de activiteiten van uw vader en dat u was aangesteld als secretaris.

Intussen haalt u in uw tweede asielaanvraag aan dat uw problemen op heden nog steeds actueel zijn. Zo werd uw broer vermoord op 13 december 2016 en werd uw zoon ontvoerd op 9 januari 2017. U linkt deze incidenten aan uw persoonlijke problemen en gaat er van uit dat zij werden veroorzaakt door dezelfde militie die u ontvoerde. Volgens u hanteren militieleden de ontvoering van uw zoon als een drukkmiddel om u terug te laten keren naar Irak.

U vreest dat u bij een terugkeer naar Irak zal gedood worden door dezelfde militie die u in het verleden ontvoerde.

In het kader van uw tweede asielaanvraag diende u de volgende documenten in: foto's van ontmoetingen tussen uw vader en christelijke geestelijken (k), een brief die ingaat op het verzoek van Ali Al-Fares Hamad Mhana Al-Delemi om het Vaticaan te bezoeken (k), twee werkbades (o), een bedankingsbrief gericht aan Ali Alfaris Hamad Almann (k), een overlijdensakte van uw broer en foto's van diens graf (k), een klacht en een document van de rechtbank in het kader van de ontvoering van uw zoon (o), documenten inzake uw psychiatrische begeleiding en toestand (o), een vertaling van de identiteitskaarten van uzelf en uw zoon (k), een bundel documenten met die de functie en activiteiten van uw vader aantonen (k), foto van een bekladde muur (k) en medicijnverpakkingen (k).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde in het kader van uw tweede asielaanvraag dat u en uw familie tot op heden gevisieerd worden in Irak omwille van uw vaders (voormalige) functie als voorzitter van Centrale Raad voor Iraakse Stammensheikhs, een organisatie die werd opgericht in 2003. Hoewel op heden niet in twijfel wordt getrokken dat uw vader voorzitter is geweest van de voormelde organisatie, bent u er niet in geslaagd uw asielmotieven aannemelijk te maken. Zo kan er vooreerst geen geloof worden gehecht aan de nieuwe vervolgingsfeiten die door u werden ingeroepen, met name de ontvoering en moord op uw broer [N.] en de ontvoering van uw zesjarige zoon [B.].

Bij het CGVS verklaarde u aanvankelijk dat u eerst op de hoogte werd gebracht van de moord op uw broer (CGVS 11.05.2017 p. 6). Wanneer later tijdens het tweede interview evenwel dieper wordt ingegaan op de incidenten en hoe u op de hoogte werd gesteld blijkt uit uw verklaringen dat u beide incidenten te weten kwam in één gesprek met uw moeder. Vervolgens werd u twee keer expliciet gevraagd of u zowel de dood van uw broer als de ontvoering van uw zoon in hetzelfde gesprek met uw moeder te weten kwam. U bevestigde twee keer en legde ook uit hoe dat gesprek was verlopen (CGVS 11.05.2017 p. 17). Pas nadat u nog stelde dat dit bewuste gesprek plaatsvond op 1 januari 2017 – wat nog ruim een week voor de door u beweerde ontvoering van uw zoon is – paste u opnieuw uw verklaringen aan en stelde u opnieuw dat het nieuws over uw broer u al eerder werd meegedeeld (CGVS 11.05.2017 p. 17-18). Gevraagd naar waarom u dan precies de kennisname situeerde op 1 januari en waarom u tot twee keer toe verklaarde dat u van beide incidenten op de hoogte gebracht werd tijdens hetzelfde gesprek geeft u aan dat u zich moeilijk kon concentreren door stressgevoelens (CGVS 11.05.2017 p. 18). Deze uitleg voor de veranderlijke verklaringen die u aflegde is evenwel weinig logisch. Aangaande dermate ingrijpende incidenten als de moord op uw broer en de ontvoering van uw zoon kan verwacht worden dat deze in uw geheugen gegrift staan. Waar het CGVS van u geenszins concrete data verlangde kan van u evenwel verwacht worden dat u met enige coherentie kan duiding geven over absolute basiselementen zoals de volgorde waarin u de feiten zou vernomen hebben. Dat uw geloofwaardigheid ter zake kan worden betwijfeld wordt bovendien nog versterkt wanneer de verklaringen die u bij DVZ aflegde in het kader van uw tweede asielaanvraag in rekening worden gebracht. U haalde immers op 29 maart 2017 bij DVZ aan dat u een maand of anderhalve maand eerder via uw moeder op de hoogte raakte van het overlijden van uw broer. Dit zou betekenen dat u dit nieuws ten vroegste midden februari 2017 te weten kwam. Tegelijkertijd verklaarde u bij DVZ dat u via hetzelfde medium en eveneens via uw moeder ongeveer tien dagen na 9 januari 2017, de dag waarop uw zoon zou ontvoerd zijn, op de hoogte raakte van wat er met uw zoon gebeurde (Verklaring meervoudige aanvraag – Motieven – Vraag 15). Deze versie van de feiten is bijgevolg opnieuw strijdig met de verklaringen die u aflegde bij het CGVS. U werd vervolgens geconfronteerd met het feit dat het opmerkelijk is dat u volgens uw DVZ-verklaringen pas een kleine maand na de ontvoering van uw zoon op de hoogte zou zijn gesteld van de moord op uw broer terwijl dit incident bijna een maand voor de ontvoering van uw zoon plaatsvond. U repliceerde hierop louter dat u had verklaard dat u niet zeker was van de data en dat het anderhalve maand of meer dan twee maanden kon geweest zijn (CGVS 11.05.2017 p. 28). Deze uitleg betreft evenwel louter een reactieve aanpassing van uw initiële verklaringen en kan bezwaarlijk als toereikend aanschouwd worden. De verklaringen in kwestie werden u bij de DVZ bovendien voorgelezen in het Arabisch waardoor u de mogelijkheid had om deze waar nodig nog aan te passen/preciseren. Ook bij aanvang van uw CGVS-interview, wanneer u de kans kreeg om voorafgaandelijk opmerkingen te geven, liet u na om eventuele incorrecte gegevens aan te kaarten (CGVS 11.05.2017 p. 2). In elk geval moet worden besloten dat u er niet in slaagde om op een coherente wijze te duiden wanneer u op de hoogte werd gesteld van de door u beweerde incidenten. Dat u wisselende verklaringen aflegde inzake de chronologie is, mede gezien de ernst van de feiten en de nauwe verbondenheid tussen u en de betrokken personen, dermate onaannemelijk dat uw geloofwaardigheid ter zake op losse schroeven komt te staan.

Naast voormelde wisselende verklaringen legde u bovendien incoherente verklaringen af over diegenen die u en uw familie zouden viseren en belagen. Tijdens uw eerste interview in het kader van uw tweede asielaanvraag werd u gevraagd: "Heeft iemand sinds de ontvoering nog iets gehoord van uw zoon of de mensen die hem ontvoerden?" U antwoorde aanvankelijk: "Laatste maand weet ik niets meer." Vervolgens werd u duidelijk gemaakt dat de vraag niet enkel op de laatste maand sloeg en werd er u gevraagd: "Ok, maar ook ervoor. De vraag was: heeft iemand sinds de ontvoering nog iets gehoord van uw zoon of de mensen die hem ontvoerden?" U repliceerde uiteindelijk: "Ik weet niet. Of zij op de hoogte

zijn en mij niet vertellen ik weet het niet.” (CGVS 11.05.2017 p. 27) U gaf hiermee aan dat u er geen idee van had of de belagers nog iets van zich hadden laten weten. Bij het volgende interview gaf u evenwel niet alleen te kennen dat er minstens twee keer telefonisch contact was tussen de belagers en uw moeder, u bevestigde ook dat u van de eerste contactname op de hoogte werd gesteld tijdens hetzelfde gesprek waarin u op de hoogte wordt gesteld van de ontvoering van uw zoon (CGVS 05.01.2018 p. 15). Wanneer u geconfronteerd wordt met het feit dat u in uw vorige interview geen melding maakte van een contactname terwijl u wel al op de hoogte was van de ontvoering van uw zoon beperkte u zich tot de verklaring dat u wel degelijk over een gesprek had verteld (CGVS 05.01.2018 p. 16). Ten gevolge uw incoherente uitleg werden uw eerdere, letterlijke verklaringen aan u voorgelezen. U repliceerde hierop louter: “In vorige interview heb ik wel duidelijk gezegd dat ze mijn familie gecontacteerd hebben, maar ik wist het niet. Ik bedoel ik wist niet wat ze gezegd hebben. Dat bedoelde ik.” (CGVS 05.01.2018 p. 25) Met deze uitleg blijft u evenwel vasthouden aan uw bewering als zou u tijdens het eerste interview het contact tussen de belagers en uw familie hebben vermeld, hetgeen haaks staat op uw eerdere verklaring dat u er geen weet van had of iemand iets had gehoord van uw zoon of de belagers na de ontvoering. Dergelijke incoherenties handelen over de absolute kern van de door u ingeroepen problemen. Indien uw familie daadwerkelijk de vervolgingsfeiten zoals u die heeft ingeroepen zou hebben ondergaan vormen telefoongesprekken met belagers cruciale en uitzonderlijke aanknopingspunten. Tegenstrijdige verklaringen over deze contacten die er al dan niet zouden geweest zijn en meer bepaald uw kennis hiervan wijzen onmiskenbaar verder op uw gebrekkige geloofwaardigheid ter zake.

De gebrekkige geloofwaardigheid inzake de vervolgingsfeiten wordt verder versterkt wanneer het tijdsverloop mee in rekening wordt gebracht. Hoewel u in de loop van uw eerste asielaanvraag en gedurende uw interviews bij het CGVS op structurele wijze slechts uiterst rudimentaire informatie verschaftte over de situatie van uw familie in uw land van herkomst, bleek nergens dat uw familie nog persoonlijke problemen zou hebben gekend. U gaf daarentegen aan dat u niet op de hoogte was van problemen en dat zij zelf aangaven dat ze het goed stelden (CGVS 03.03.2016 p. 4-5 en CGVS 20.04.2016 p. 2-3). Het is weinig logisch dat uw belagers vervolgens anderhalf jaar later – n.b. net in de periode waarin de weigeringsbeslissing van het CGVS door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bevestigd – plots zonder enige aanleiding dermate drastische stappen zouden zetten en uw broer vermoorden en zoon ontvoeren op minder dan een maand tijd. U haalt bovendien ook geen redenen aan die deze bevreemdende situatie zou verklaren. Wanneer u geconfronteerd wordt met de bevreemdende gang van zaken geeft u enkel aan dat u niet weet hoe dit zou komen (CGVS 11.05.2017 p. 28). Wanneer u later gevraagd werd of uw vader mogelijks wist waarom de situatie plots danig escaleerde stelde u: “Toen ik het vroeg zei hij ik heb iets te doen. Allez salut. Ik denk dat hij me niet wil vertellen uit bezorgdheid hij weet dat ik bezorgd ben. Dat is mijn redenering.” (CGVS 05.01.2018 p. 11)) Deze uitleg is evenwel weinig aannemelijk. Rekening houdend met uw verliezen, uw broer én uw zoon, is een dergelijke uitleg geenszins logisch en wanneer u hiermee geconfronteerd werd had u er ook geen idee van waarom uw vader uw vragen niet zou willen beantwoorden (CGVS 11.05.2017 p. 11). Het tijdsverloop en de weigering van uw vader om hierover te spreken getuigen van een gebrekkige logica die verder uw ongelooftwaardigheid bevestigt.

Dat er aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht ligt voorts volledig in lijn met de ongelooftwaardige verklaringen die u tijdens uw eerste asielaanvraag afgelegde en waarbij u claimde ontvoerd te zijn geweest. Dienaangaande moet bovendien worden benadrukt dat de beoordeling van uw eerste asielaanvraag tot op heden nog altijd vaststaat en er geenszins elementen werden aangebracht die de appreciatie ervan konden wijzigen. Uw vorige aanvraag werd door het CGVS afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en de gehandhaafde motieven werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen. Het gegeven dat u tot op heden hardnekkig blijft vasthouden aan de door u ingeroepen ontvoering kan dan ook enkel gezien worden als een ernstige aantasting van uw algemene ongelooftwaardigheid (CGVS 11.05.2017 p. 12, 20-21 & Verklaring meervoudige aanvraag – Motieven – Vraag 18).

Naast uw ontvoering, de moord op uw broer en de ontvoering van uw zoon, vervolgingsfeiten waaraan geen geloof kan worden gehecht, gaf u in de loop van uw tweede asielaanvraag nog aan dat u en uw vader in jullie land van herkomst beledigd en bedreigd werden en dat jullie het slachtoffer werden van geframede controles bij checkpoints. Wat de door u aangehaalde bedreiging betreft blijkt uit uw verklaringen dat u slechts in zeer beperkte mate concrete informatie kan geven, met name over twee achtervolgingen die zich zouden hebben voorgedaan. U geeft tijdens uw interview uiteindelijk ook aan dat u zich geen andere incidenten kan herinneren (CGVS 11.05.2017 p. 9-12). Wat de twee voormelde en geïsoleerde achtervolgingen betreft moet vooreerst worden gesteld dat deze zonder incidenten

werden beëindigd en dat zij op zich niet kunnen doen besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde. Bovendien moet worden opgemerkt dat het in casu om incidenten gaat die respectievelijk reeds in 2005 en eind 2013/begin 2014 zouden hebben afgespeeld én dat er zich sindsdien geen geloofwaardige vervolgingsfeiten meer voordeden ten aanzien van u of uw familie, ofschoon jullie nog langdurig in dezelfde plaats bleven wonen. Hoewel u niet precies weet wanneer de laatste achtervolging zou hebben plaatsgevonden kan worden besloten dat dit intussen reeds vier tot vijf jaar geleden is. Het feit dat u, terwijl u onderweg was met uw vader, twee keer achtervolgd werd, één keer dertien en één keer vier tot vijf jaar geleden, kan bezwaarlijk aanschouwd worden als element dat in uw hoofde kan doen besluiten tot het bestaan van een actuele vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Verder gaf u aan dat u en uw vader, bijvoorbeeld bij conferenties, beledigingen te verwerken kreeg en dat u personen soms bewust tegen u aanliepen. De problemen bij checkpoints beperkten er zich er vervolgens schijnbaar toe dat jullie aan de kant dienden te gaan staan. Uw vader diende hierop een bevriend politicus te contacteren om de zaak op te lossen. Hoewel dergelijke gang van zaken zonder twijfel vervelend en eerkrenkend was voor u en uw vader moet dienaangaande evenwel ook worden opgemerkt dat deze evenementen zonder verdere gevolgen werden opgelost en ook gecumuleerd met de voormelde achtervolgingen niet als voldoende zwaarwichtig kunnen aanschouwd worden om te kunnen besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde. Er zijn geen concrete indicaties die er op wijzen dat u effectief vervolging dient te vrezen in uw land van herkomst en dat er in uw hoofde nood zou zijn aan internationale bescherming. De bijkomende vaststelling dat uw vader, die uiteindelijk de bron vormt van alle problemen, in tegenstelling tot u bovendien wél nog in staat was om in Irak te blijven relativeert verder op scherpe wijze de door u ingeroepen vrees.

Dat er aan de gekoesterde vrees en de oorzaak voor deze vrees kan getwijfeld worden blijkt verder uit de verklaringen die eerder werden afgelegd, zowel in het kader van uw CGVS-interview bij uw eerste asielaanvraag als in het kader van uw beroepsprocedure en waaruit blijkt dat u steevast heeft nagelaten om de voormelde vervolgingsgronden en –feiten aan bod te brengen, hetgeen een duidelijke relativering vormt van de gekoesterde vrees. In die zin moet worden benadrukt dat u tijdens uw interviews tijdens uw eerste asielaanvraag diverse keren gevraagd werd waarom u geviseerd zou zijn door de milities die u ontvoerden (hetgeen u op heden koppelt aan de functie van uw vader en uw betrokkenheid hierbij). Telkenmale antwoordde u dat uw soennitische geloofsstrekking en uw voornaam de redenen voor de vervolging zouden geweest zijn. Ondanks verschillende uitdrukkelijke vragen die u dienaangaande werden gesteld, maakte u op geen enkel moment gewag van de functie van uw vader of over een mogelijks actieve rol die u met betrekking tot diens werkzaamheden zou hebben ingenomen, laat staan van problemen die hieruit zouden zijn voortgekomen. Tijdens het eerste interview antwoordde u als volgt op de vraag om welke reden u het doelwit werd van uw ontvoerders: “Ik weet het niet, ze hebben niet enkel mij ontvoerd ze hebben voor mij meerderen ontvoerd en na mij waarschijnlijk ook. Ik weet niet om welke reden. Misschien omdat ik succes op mijn werk had (noteer hierbij dat u in uw eerste asielaanvraag enkel verklaarde dat u als smid werkte) of omdat ze gezien hadden dat mijn vader een auto heeft. Ze wouden me vermoorden maar misschien hebben ze me vrijgelaten omdat ze foto's van mijn kinderen op mijn gsm hebben gezien.” Vervolgens werd u gevraagd of u vermoedde of uw ontvoerders u viseerden omdat ze dachten dat u rijk was en antwoordde u: “Ik weet niet wat de reden is. Als ze dachten dat ik rijk was of omdat ze mij gewoon wouden vermoorden. Misschien dachten ze dat ik rijk was misschien wilden ze mij gewoon vermoorden ik weet het niet.” (CGVS 03.03.2016 p. 23) Dat u op dergelijke passages niet minstens terzijde de op heden aangehaalde oorzaak voor uw vervolging aanhaalde is weinig waarschijnlijk. Dit is des te meer het geval wanneer in rekening wordt gebracht dat u op de vraag of uw ouders of uw vriend er een idee van hadden waarom u geviseerd werd antwoordde: “Nee. Van wat ze weten is dat het door mijn naam [O.] is. Iedereen weet daarover. Wat wij in Irak meemaken is dat we in onrust leven en in angst.” (CGVS 03.03.2016 p. 24) Aangezien uw vader en de bijstand die u in het kader van zijn werkzaamheden zou geleverd hebben klaarblijkelijk de enige reden voor uw vervolging vormt is het weinig geloofwaardig dat uw nabije familie niet aan deze piste als oorzaak voor uw vervolging zou gedacht hebben. In die zin is het evenzeer weinig geloofwaardig dat u dit op het CGVS op geen enkel moment zou aangehaald hebben. Ook in uw tweede interview kreeg u de kans om de redenen voor uw problemen te duiden. Opnieuw antwoordt u: “Ik weet het niet. Misschien omdat mijn naam [O.] is. Toen ik ben vertrokken, na een korte tijd, het was niet ver kwamen ze aan bij mij. Dus dat betekent dat ik hun doelwit was.” En vervolgens: “Ik zei het al omdat mijn naam [O.] is. Want milities worden boos van naam [O.]” (CGVS 20.04.2016 p. 11) Wederom moet worden besloten dat indien u en uw familie daadwerkelijk problemen zouden kennen of gekend hebben omwille van uw vaders functie of omwille van uw werkzaamheden in dienst van uw vader, het geenszins aannemelijk is dat u dit op geen enkele wijze aan bod brengt. Zelf geeft u in uw tweede asielaanvraag aan dat u slecht advies had gekregen in het opvangcentrum: “Dat komt omdat mensen me adviseerden

toen ik in opvangcentrum zat vertel de interviewer je laatste incident. Dat maakt de behandeling van uw dossier sneller. Op die manier kan je gezinshereniging indienen. Ik volgde hun advies op. Maar de ontvoering gebeurde door het werk van mijn vader.” (CGVS 11.05.2017 p. 21 en p. 29) Echter, zelfs indien u op basis van slecht advies enkel over uw laatste incident zou verteld hebben kan u nog altijd niet ingezien worden waarom u niet de daadwerkelijke oorzaak voor dit probleem zou vermelden. Bovendien moet in deze nogmaals worden benadrukt dat uit uw eerste asielaanvraag blijkt dat er aan het incident in kwestie geen geloof kan worden gehecht, waardoor de redenering die u opgeeft voor het verzwijgen van de functie van uw vader niet langer kan worden volgehouden en er enkel nog rest dat u op geen enkele wijze melding maakte van de vervolgingsoorzaken die u in uw tweede asielaanvraag naar vorebrengt. Bijgevolg relateert uw handelswijze in deze onmiskenbaar de door u gekoesterde vrees op basis van de functie van uw vader en uw betrokkenheid hierbij. Ter zake moet voorts nog worden opgemerkt dat u ook in de loop van uw beroepsprocedure en middels een voorts lijvig verzoekschrift nog steeds nergens aanhaalde dat u omwille van een andere reden dan uw soennitische strekking en uw voornaam gevisieerd zou zijn geweest. Dat u ook na een weigeringsbeslissing door het CGVS met geen woord rept over de volgens u enige echte reden voor de persoonlijke problemen relateert ontegensprekelijk verder de (nieuw) ingeroepen vervolgingsgronden (en –feiten) en wijst er bijkomend op dat er aan de problemen ter zake geen geloof kan worden gehecht.

Uiteindelijk moet inzake uw vader en diens functie nog worden opgemerkt dat deze niet van die aard is dat er louter op deze basis in uw hoofde kan besloten worden tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Zo blijkt uit uw verklaringen dat de organisatie waar uw vader voorzitter van was de weg van de verzoening bewandelde en als instantie eerder op zoek ging naar oplossingen voor maatschappelijke vraagstukken dan dat ze de controversie opzocht. In dit opzicht is het verder van belang vast te stellen dat de organisatie opereert vanuit het niveau van de sheikhs en stammen waarbij moet worden opgemerkt dat de stammen in Irak een breed ondersteunde en zeer gerespecteerde sociale groep betreft. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat ook alle grote sjjiitische stammen deel uitmaken van de commissie waar uw vader voorzitter van was en dat er zich op dat vlak ook nooit problemen voordeden. Rekening houdend met die context moet besloten worden dat de organisatie weinig controversieel is en er naar streeft om breed gedragen kritiek te uiten (bijvoorbeeld kritiek over handelswijze van zowel IS als van sjjiitische militieën) in samenwerking met de verschillende strekkingen en ook andere verenigingen, zoals bijvoorbeeld de waqf al shia (CGVS 11.05.2017 p. 8, 21 en CGVS 05.01.2018 p. 21, 22 en 23). Dat uw vader voorzitter zou geweest zijn van deze organisatie, waarbij volledigheidshalve kan opgemerkt worden dat u er reeds enige tijd voor uw vertrek uw werkzaamheden en betrokkenheid had beëindigd, is op zich onvoldoende om in uw hoofde te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade. Uit uw verklaringen blijkt nergens het tegendeel en wanneer bijvoorbeeld gepolst werd naar de moeilijkheden die andere personen kenden die aan de organisatie gelieerd waren slaagde u er niet in concrete problemen of incidenten aan te reiken. U gaf aan dat verschillende leden van de organisatie vermoord werden of onder druk hun lidmaatschap opzegden. Wanneer evenwel ingegaan werd op deze incidenten en problematiek blijkt dat u niet weet om wie het dan precies zou gaan (CGVS 11.05.2017 p. 24 en CGVS 05.01.2018 p. 23-24). Indien u stelt dat verschillende leden zouden zijn vermoord kan evenwel verwacht worden dat u op de hoogte bent van wie er dan zou vermoord zijn. Als voormalig secretaris en zoon van de voorzitter is het weinig aannemelijk dat u dit zich niet zou herinneren. Tenslotte is er ook op internet niets terug te vinden over uw vader die zou gevisieerd worden, en allerm minst op de manier zoals u die aankaart. Aan uw administratief dossier werd een niet-exhaustieve bundel van artikels toegevoegd, handelend over uw vader en/of de organisatie waar hij voorzitter van is (geweest). Nergens is er info te vinden over uw ontvoering als zoon en secretaris van de voorzitter, evenmin is er iets terug te vinden over de moord op uw broer, over de ontvoering van uw zoon of over een mogelijks noodgedwongen verhuis van uw vader. Dergelijke vaststellingen wijzen er verder op dat uw familie en bij uitbreiding de aan de stammenorganisatie gelieerde personen niet vervolgd werden op de manier die u heeft voorgehouden. Volledigheidshalve kan dienaangaande ook nog meer algemeen worden opgemerkt dat er in de zoekopdrachten die het CGVS uitvoerde geen informatie naar voor is gekomen over andere leden van de stammenorganisatie die zouden vermoord zijn, onder druk werden gezet of mogelijks andere vervolgingsfeiten zouden hebben geleden. U legde bovendien zelf ook geen artikels voor die op het tegendeel zouden wijzen. Indien de diverse feiten die u in de loop van uw interviews aanhaalde daadwerkelijk zouden hebben plaatsgevonden is het, rekening houdend met het gemediatiseerde karakter van de organisatie, weinig waarschijnlijk dat hier niets over zou te vinden zijn.

Naast het feit dat er aan de zwaarwichtige door u ingeroepen vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, dat uw algemene geloofwaardigheid ernstig werd aangetast en dat er geen feiten voorhanden

zijn die in uw hoofde zouden kunnen leiden tot een erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet voorts worden gewezen op het feit dat u op bewuste en structurele wijze het CGVS misleidt door te weigeren een reëel zicht te geven op de (actuele) verblijfssituatie van uw familie. Ondanks regelmatig contact met uw moeder en in iets mindere mate met uw vader zou uw kennis over de situatie van uw familieleden er zich toe beperken dat uw vader in Erbil verblijft. Voor de rest heeft u er naar eigen zeggen geen enkel idee van waar uw vrouw of uw moeder zich bevinden en bijgevolg bij wie of in welke omstandigheden... Inzake uw vader weet u bovendien ook niets meer. Net als bij uw vrouw en moeder weet u niet sinds wanneer hij in Erbil is, bij wie hij daar zou verblijven en wat hij doet om in het levensonderhoud te voorzien, waarom hij de rest van de familie niet heeft meegenomen... Uw verklaringen over uw familie zijn structureel en onaannemelijk oppervlakkig. Bij veelvuldige confrontaties beperkt u zich er steevast toe dat ze u niets vertellen en wanneer u poogt vragen te stellen geven ze geen antwoorden of hangen ze op. Wanneer u evenwel gevraagd wordt waarom ze zich zo zouden gedragen geeft u louter aan dat u niet weet hoe dit zou komen (CGVS 11.05.2017 p. 3, 4, 5, 6, 7 en 16 en CGVS 05.01.2018 p. 5, 9, 10 en 11). Dat zowel uw moeder, vader als echtgenote al uw vragen afblokken en consequent zou weigeren om ook maar iets vrij te geven over hun verblijf in Irak is volstrekt onlogisch. Uw verklaringen ter zake wijst op een gebrekkige medewerking van uwentwege en passen in het kader van uw gebrekkige geloofwaardigheid. De weigering om mee te werken is bovendien reeds aanwezig sinds uw eerste asielaanvraag waar u evenzeer weigerde mee te delen waar uw familie zou verblijven en onder welke omstandigheden dit zou zijn (CGVS 03.03.2016 p. 5, CGVS 20.04.2016 p. 2-3 en DVZ-Verklaring 22.12.2015 – Persoonsgegevens – Vraag 13A). Dat u toen nog aangaf dat zij geen persoonlijke problemen kenden wijst er verder op dat uw gebrekkige kennis over uw familie, hun verblijfplaatsen en omstandigheden veeleer een zaak van onwil dan onvermogen betreft. Op een asielzoeker rust nochtans de verplichting om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Dat u het CGVS geen zicht biedt op de verblijfplaatsen van en omstandigheden waarin uw naaste familieleden leven, leidt ertoe dat u een correcte beoordeling door het CGVS onmogelijk maakt en dat u uw nood aan bescherming niet aannemelijk maakt.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat u in de loop van uw interviews bij het CGVS verklaarde dat twee ooms van u gedood werden in de periode van het sektarisch geweld in Bagdad (CGVS 05.01.2018 p. 18). Het sektarisch conflict in Irak dat in 2006 tot een hoogtepunt kwam heeft zonder twijfel diepe sporten nagelaten in Bagdad. De situatie was in die periode uiterst problematisch en heeft vele families, waaronder de uwe, getroffen. Echter, op vandaag is deze situatie niet langer actueel en kan deze niet langer vergeleken worden met het opblaaiende sektarische geweld dat plaatsvond vanaf 2006. Het CGVS erkent dat de dood van twee ooms een persoonlijk dieptepunt betekent, maar stelt vast dat op deze basis niet besloten worden dat er in uw hoofde een actueel of geïndividualiseerd risico op vervolging of ernstige schade bestaat.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 25 september 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 km van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul veroverd, en

enkele weken later Tall Afar. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken.

De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk positieve impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Vanaf november 2016 zette in Bagdad een duidelijk dalende trend in die tot in april 2017 aanhield: minder aanslagen en minder slachtoffers, zowel doden als gewonden. Pas met aanslagen na het begin van de ramadan in mei 2017 nam het geweld gedurende een korte periode terug toe, om daarna weer af te nemen. De algemene trend is duidelijk: Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen.

Uit het voorgaande blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat ISIS Bagdad nooit heeft kunnen belegeren, noch dat er sprake was van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. Anno 2015 vonden er, in tegenstelling tot de periode voorafgaand aan het offensief van IS, nog nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van ISIS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af.

Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Om de beveiliging van de hoofdstad te verbeteren namen de Iraakse autoriteiten, na de golf van zware aanslagen in de lente en zomer van 2016, verschillende maatregelen, zoals het verbod op het gebruik van de nutteloze bomdetectoren, een herstructurering van het veiligheidsapparaat, en het vernieuwde concept met een muur rond de hoofdstad. Deze maatregelen beginnen succes te hebben. Vanaf eind november 2016 begon het leger, na een periode van minder aanslagen door ISIS, met de verplaatsing van twee legerbrigades van Bagdad naar Shirqat en Mosul, om daar het front tegen ISIS te versterken. Deze troepenverplaatsingen gebeurden na een periode waarin het aantal aanslagen door ISIS afnam. Door de verdere afname van het terreurgeweld in de hoofdstad werden, werden de controleposten in 2017 verder afgebouwd.

Het geweld in de provincie Bagdad eiste tot november 2016 maandelijks honderden doden en gewonden op. Vanaf dan is het aantal slachtoffers en het aantal aanslagen sterk beginnen dalen en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden.

Het CGVS benadrukt dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin

vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS; of (iii) onder controle blijven van ISIS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De documenten die u in het kader van uw tweede asielaanvraag heeft voorgelegd vermogen niet de voormelde vaststellingen te wijzigen. U diende diverse documenten in die de activiteiten van uw vader en uw betrokkenheid hierbij aantonen. Het gaat onder meer om uitnodigingen, bedankingsbrieven, twee krantenartikels, een registratiecertificaat, foto's van uw vader met christelijke geestelijken, een schriftelijk verzoek van uw vader om het Vaticaan te bezoeken, twee werkbadges op uw naam en een bedankingsbrief. De documenten toont aan dat uw vader met uiteenlopende instanties contacten

onderhield en bevestigen effectief zijn werkzaamheden. Op heden betwist het CGVS niet dat uw vader actief was als voorzitter van een stammenorganisatie. Dit gezegd zijnde wijzen de documenten in kwestie niet op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde. Dat u bijvoorbeeld aangaf dat het contact dat uw vader heeft gehad met christelijke gezaghebbers in verband zou gestaan hebben met de problemen die uw familie zouden hebben, moet in perspectief geplaatst worden. Zo blijkt uit uw verklaringen dat uw vader in 2016 een ontmoeting aanvroeg net om verkeerde uitlatingen van de paus over de islam recht te zetten. Hij wilde met andere woorden de islam gaan verdedigen, hetgeen de situatie nuanceert en geenszins wijst op een probleemveroorzakende werkwijze vanwege uw vader. Bovendien kan hier nog aan worden toegevoegd dat de brief waarin uw vader een aanvraag indiende om het Vaticaan te bezoeken verder aan dat er met reden kan getwijfeld worden aan de gekoesterde vrees. Immers, indien u en uw familie daadwerkelijk gevisieerd werden – onder meer door de contacten met christelijke gezaghebbers en uw bijstand hierbij – is het opmerkelijk dat uw vader na uw ontvoering zijn gezin opnieuw in gevaar zou brengen door een bezoek aan het Vaticaan aan te vragen om interreligieuze gesprekken te gaan voeren. Hieruit kan ook worden afgeleid dat uw vader, merkwaardig genoeg in tegenstelling tot u, niet alleen in staat was om nog zonder concrete problemen in Irak te blijven na uw vertrek, maar dat hij bovendien nog verder ging met zijn volgens u problematische activiteiten. Dergelijke vaststellingen bevestigen verder dat de door u voorgelegde documenten niet in staat zijn te laten besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde.

U legde verder een kopie van een overlijdensakte van uw broer, een klacht en gerechtelijk document aangaande de verdwijning van uw zoon voor. Deze documenten zijn evenwel niet in staat om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Er moet dienaangaande immers worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Iraakse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. U legde verder nog twee kopies van foto's voor die een begraafplaats weergeven. Deze foto's vermogen evenmin bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Vooreerst zijn deze foto's niet op authenticiteit te controleren en kan hieraan geen bewijswaarde worden toegekend. Privéfoto's kunnen geënceneerd zijn om het gewenste doel te bereiken. Bovendien kan er op basis van de foto's geen enkele conclusie getrokken worden met betrekking tot de omstandigheden en oorzaken aangaande een eventueel overlijden van uw broer.

Daarnaast bezorgde u aan het CGVS een foto van een bekladde muur. In de loop van 2016 en ook in 2017 zou uw woning meermaals zijn beklad. Echter moet opnieuw worden opgemerkt dat de foto niet op authenticiteit kan gecontroleerd worden, dat niet kan worden vastgesteld dat het om uw woning zou gaan en dat privéfoto's perfect te ensceneren zijn.

U diende in de loop van uw procedure ook documenten in die uw psychiatrische begeleiding en toestand beschrijven. In dit kader legde u ook verpakkingen voor van medicijnen die u in het verleden genomen heeft. De documenten maken melding van depressieve klachten, suïcidale plannen, anhedonie, verminderde eetlust, slaapproblemen, geheugenproblemen, ruminaties en psychomotorische vertragingen. De medicijnen die ter bestrijding van de depressieve klachten werden voorgeschreven hadden te veel bijwerkingen waardoor werd besloten dat u moest stoppen met deze medicatie. Tegelijkertijd stelt het attest dat uw oriëntatie in tijd, ruimte en plaats normaal is en uit de gehoren die u bij het CGVS heeft gehad blijkt dat u, hoewel u bij wijlen ook geëmotioneerd was, effectief logische en heldere antwoorden gaf op de vragen die u werden gesteld. Er werden geen vaststellingen gemaakt die (de kwaliteit van) het gesprek zouden bemoeilijkt kunnen hebben. Evenmin zijn er indicaties die er op wijzen dat de betrouwbaarheid van de gespreksinhoud in het gedrang kwam. De argumentatie in voorliggende beslissing is gebaseerd op de informatie die deze gehoren hebben voortgebracht. Het CGVS is gezien het verloop van de gehoren van oordeel dat het attest dat u voorlegt de argumentatie niet ondermijnt. Het attest in kwestie vormt tenslotte ook geen bewijs voor de door u ingeroepen asielmotieven. Het CGVS merkt op dat uw psychologische problemen evenzeer kunnen ontstaan zijn uit andere evenementen die u mogelijk als negatief heeft ervaren en dat er geen aantoonbare link is met de door u ingeroepen vervolgingsfeiten. Daar uit uw verklaringen en documenten geen rechtstreekse link kan worden afgeleid met de door u beweerde vervolgingsfeiten in uw land van herkomst dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bij artikel 1,A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische

elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Tenslotte legde u bij het CGVS een vertaling voor van de identiteitskaarten van uzelf en uw zoon. Deze documenten, die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken, hebben geen impact op uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift en verweernota

2.1.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift een schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: de Vluchtelingenconventie), van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) juncto artikel 13 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Aangaande de vluchtelingenstatus benadrukt verzoeker dat het individuele profiel een risicofactor is die niet mag worden onderschat. Zo dient in rekening te worden gebracht dat verzoeker een soenniet is, inwoner van een wijk die onder invloed staat van Asa'ib Ahl el Haqq, wat zijn job precies is etc. ... Verzoeker verwijst naar de arresten van de Algemene Vergadering van de Raad van 20 november 2017. Hij benadrukt dat soennieten in Bagdad het doelwit van vervolging vormen door sjiitische milities en citeert daarbij uit het UNHCR document "Relevant COI for Assessments on the Availability of an Internal Flight or Relocation Alternative (IFA/IRA) in Baghdad for Sunni Arabs from ISIS-Held Areas" van mei 2016; uit het UNHCR document "Position on Returns to Iraq" van 27 oktober 2014; uit een rapport van Norwegian Landinfo "The Situation for Sunni Muslims in Baghdad" van 23 juni 2017 en uit een artikel van M. Habib, "Baghdad's legal gangs? As Iraqi Police lose control of Baghdad's streets, militias take over".

Verzoeker wijst erop dat hij een soennitische jonge man is, afkomstig uit Bagdad, behorende tot de Al-Dulaimi stam. Zijn voornaam is O. Zijn vader is voorzitter van de Centrale Raad voor Iraakse stammensheikhs. Hij is afkomstig uit de Ghazalia wijk in Bagdad. Zijn vader zou in Erbil zitten. Verzoeker heeft ernstige psychische problemen en is reeds drie jaar afwezig uit Irak. Verzoeker en zijn vader werden soms beledigd en zijn ook al achtervolgd met de wagen en ervaren problemen bij checkpoints.

Verzoeker betoogt dat uit de informatie gevoegd in het administratieve dossier blijkt dat zijn vader zich in verschillende media in zijn hoedanigheid van voorzitter van de Centrale Raad voor Iraakse Stammensheikhs, erg kritisch heeft uitgelaten over Maliki, over IS, over de Iraakse overheid en dat aan de Duleimi's een Baath verleden wordt toegeschreven. Hij heeft zich ook uitgesproken tegen Iraanse inmenging, tegen Koerdische afscheiding en bovenal tegen sektarianisme. Verzoeker meent dat geen van deze elementen in twijfel wordt getrokken.

Met betrekking tot veiligheidssituatie in de wijk Ghazalia, citeert verzoeker uit het rapport van de Finnish Immigration Service "Security Situation in Baghdad - The Shia Militias" van 29 april 2015 alsook uit het rapport van de UK Home Office "Country Information and Guidance Iraq: Sunni (Arab) Muslims" van augustus 2016.

Met betrekking tot het behoren tot de Al-Dulaimy stam, citeert verzoeker uit een artikel van A. Baram "The Iraqi Tribes and the Post-Saddam System" van juli 2003 en uit een vragenlijst van 23 maart 2005.

Verzoeker stelt dat met betrekking tot soennitische sheikhs (en hun entourage) die de intersektaire dialoog willen bevorderen, het risico op vervolging bijzonder groot is. Verzoeker meent dat het logisch is dat het bevorderen van een intersektaire dialoog lijnrecht ingaat tegen de belangen van de milities en tot

veel verzet en haat leidt. Hij citeert verder uit het rapport van de UK Home Office "Country Information and Guidance Iraq: Sunni (Arab) Muslims Version" van augustus 2016.

Verzoeker wijst erop dat zijn vader, in zijn hoedanigheid van voorzitter van de Centraal Raad van Iraakse Stammensheiks en gelet op de interviews die hij aflegt en commentaren die hij geeft, ook te zien is als politiek activist/dissident. Met betrekking tot politieke activisten en dissidenten verwijst verzoeker naar de UNHCR Eligibility Guidelines inzake Irak van 2012 over risicoprofielen voor (vermeende) politieke opposanten. Hij stelt dat de UNHCR richtlijnen verder gaan en aantonen dat soenniet zijn en politieke opinies uiten hand in hand gaat met beschuldigingen van baathisme. Gelet op het feit dat verzoeker tot de Al-Dulaimi stam behoort wordt dit enkel versterkt. Verzoeker benadrukt dat ook tribale leiders een risico lopen en citeert uit de voormelde UNHCR richtlijnen.

Dat verzoeker en zijn vader reeds verscheidene malen aan checkpoints werden tegengehouden en lastig gevallen, en dat ze ook nog recent voor verzoekers vertrek zijn achtervolgd, kan gelet op het profiel van verzoekers vader, volgens verzoeker wel degelijk worden gekwalificeerd als eerdere vervolging. Gelet op de kennis van het aantal soennieten dat 'verdwijnt' aan dergelijke checkpoints en het aantal soennieten dat door milities geëxecuteerd werd, en gelet op wat gebeurt met stammenleiders die sektaire verzoening nastreven, meent verzoeker dat er moet worden geoordeeld dat de kans bijzonder groot was dat hij en zijn vader zouden zijn vermoord of ontvoerd en gefolterd, en dat die kans in de toekomst bijzonder groot blijft en gevoelig veel groter is dan voor eender welk andere soenniet.

Verzoeker is reeds drie jaar in België. Er is volgens hem een reëel risico op ontvoering door milities, wegens vermoedens van welgesteldheid na verblijf in het buitenland. Hij citeert hierbij uit het arrest van het Britse Hoogerechtshof, BA (Returns to Baghdad) Iraq CG, [2017] UKUT 00018 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), van 23 januari 2017. Hieruit blijkt volgens verzoeker dat het risico weliswaar niet groot is, het is toch ook niet onbestaande en vormt een in overweging te nemen element bij de uit te voeren analyse van het risico op ernstige schade of vervolging.

De impact van de geweldssituatie in Bagdad, de checkpoints, de aanslagen, de milities en hun intimidatiecampagnes, zullen volgens verzoeker een erg negatieve psychologische impact hebben op hem terwijl hij mentaal reeds erg gedestabiliseerd is geraakt.

Wat betreft het belang van psychologische schade wijst verzoeker op het arrest van de Algemene Vergadering van de Raad waarin wordt geoordeeld: *"In die zin moet worden benadrukt dat artikel 15, sub c) van de richtlijn, niet enkel betrekking heeft op een bedreiging van het leven maar ook op een bedreiging van de persoon. Zo is er bijvoorbeeld door het 'Upper Tribunal' van het Verenigd Koninkrijk geoordeeld dat de begrippen "leven of persoon" ernstige fysieke verwondingen, ernstige geestelijke trauma's en ernstige bedreigingen van de fysieke integriteit kunnen omvatten (zie in deze zin HM and Others (article 15 (c)) Iraq CG [2010] UKUT331 (IAC), §§ 75-75 en Iraq CG [2012] UKUT 00409(IAC), § 114 en §§ 270-274)."*

Gelet op zijn psychologische toestand, en ongeacht de impact die deze heeft op zijn verklaringen, kan er volgens verzoeker worden aangenomen dat de veiligheidssituatie in Bagdad in zijn specifiek geval een gevoelig zwaardere impact zal hebben dan op een mentaal gezonde soennitische man in die situatie, hetgeen eveneens in rekening dient gebracht te worden.

Wat betreft het risico als soenniet en dan zeker voor iemand als hij die O. heet, citeert verzoeker uit het arrest van het Britse Hoogerechtshof, BA (Returns to Baghdad) Iraq CG, [2017] UKUT 00018 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), van 23 januari 2017. Uit die informatie blijkt volgens verzoeker dat hoewel soenniet zijn in Bagdad op zich niet voldoende is om een gegronde vrees voor vervolging te hebben, het wel een bijzonder belangrijk element in combinatie met andere elementen is bij de risico-analyse, en dat O. heten dit risico gevoelig kan verhogen.

Ten slotte benadrukt verzoeker de nood aan een cumulatieve risico-analyse en citeert hij hierbij uit het arrest van het Britse Hoogerechtshof, BA (Returns to Baghdad) Iraq CG, [2017] UKUT 00018 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), van 23 januari 2017. Verzoeker stelt dat het Hoogerechtshof zich onder andere baseert op de sliding scale toepassing van het Elgafaji arrest van het Hof van Justitie en de uitwerking ervan in het arrest Diakité.

Verzoeker besluit dat indien deze noodzakelijk oefening wordt gemaakt en alle opgesomde vervolgingsrisico's niet in isolatie tot elkaar worden beoordeeld, maar cumulatief, er moet besloten worden dat een

soennitische jongeman die O. heet, wiens vader voorzitter is van de Centrale Raad voor Iraakse Stammensheikhs en zich in die hoedanigheid in de media kritisch uitlaat over onder andere de milities en verzoening nastreeft op sektair vlak, die ernstige psychische problemen heeft, in Ghazaliyya woont, en aan eerdere vervolgingspogingen werd onderworpen, en die in het buitenland heeft verbleven, een gegronde vrees voor vervolging heeft en erkend dient te worden als vluchteling.

Over de subsidiaire beschermingsstatus, houdt verzoeker een uitgebreid theoretisch betoog in zijn verzoekschrift waarbij hij uitgebreid citeert uit het arrest nr. 195 228 van de Algemene Vergadering van de Raad van 20 november 2017.

Verzoeker benadrukt zijn persoonlijk omstandigheden die volgens hem in zijn geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad dermate verhogen – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon – dat er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in zijn hoofd bestaat. Hij meent dat een soennitische jongeman die O. heet, wiens vader voorzitter is van de Centrale Raad voor Iraakse Stammensheikhs en zich in die hoedanigheid in de media kritisch uitlaat over onder andere de milities en verzoening nastreeft op sektair vlak, die ernstige psychische problemen heeft, in Ghazaliyya woont, en aan eerdere vervolgingspogingen onderworpen werd, en die in het buitenland verbleven heeft, cumulatief bekeken in bijzonder hoog gevaar kan verkeren bij controles aan een van de vele checkpoints in Bagdad bemand door milities, en dat hij wegens deze verhoogde risico's cumulatief beoordeeld een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst nog naar arresten nrs. 167 848 en 170 821 van de Raad en stelt dat zijn psychische problematiek op zijn minst in rekening moet worden gebracht zoals in de voormelde arresten werd gedaan. Verzoeker meent dat hij vanwege zijn specifieke situatie en individuele omstandigheden in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Tot slot benadrukt verzoeker dat hij in het kader van de zijn asielprocedure zijn volledige medewerking heeft verleend aan de asielinstanties door alle feiten waarover hij kennis heeft te vermelden. Zijn asielrelaas is geloofwaardig, en de dominantie van de milities in verzoekers wijk en de status van zijn vader dragen bij tot de plausibiliteit van zijn relaas, in die mate dat verzoeker aantoonde dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft.

Dat er mineure inconsistenties zijn in verzoekers verklaringen dient te worden begrepen rekening houdende met verzoekers psychische situatie, de enorme druk waar hij onder staat, het feit dat er zoveel tijd is verstreken tussen de verschillende gehoren, en het feit dat hij de laatste feiten zelf niet meemaakt maar uit tweede hand verneemt.

Verzoeker voegt geen stukken ter ondersteuning van zijn verzoekschrift toe.

2.1.2. Op 4 mei 2018 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/72, §1 van de Vreemdelingenwet een nota met opmerkingen neer. Hierbij worden de volgende stukken gevoegd:

- COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 26 maart 2018;
- uitspraak van de UK Upper Tribunal in de zaak CG [2017] UKUT 00108 (IAC).

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 20 juni 2018 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarbij nogmaals een geactualiseerde COI Focus: "*Irak. Veiligheidssituatie in Bagdad*" van 26 maart 2018 wordt gevoegd.

2.2.2. Op 5 juli 2018 maakt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over, die een medisch attest van 4 juni 2018 van een psychiater bevat.

2.3. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-

betwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekers daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

2.4.2. Beoordeling

2.4.2.1. De kern van verzoekers vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat. Verzoeker verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soenniet uit Bagdad te zijn. Verzoeker stelt dat hij werd ontvoerd en dagenlang werd gevangengehouden en geslagen. Volgens verzoeker is zijn ontvoering te wijten aan de functie van zijn vader als voorzitter van de Centrale Raad voor Iraakse Stammensheikhs. Hij voegt daar aan toe dat hij zelf ook betrokken was bij de activiteiten van zijn vader en dat hij was aangesteld als secretaris. Verzoeker stelt dat zijn problemen op heden nog steeds actueel zijn: zijn broer werd vermoord op 13 december 2016 en zijn zoon ontvoerd op 9 januari 2017. Verzoeker linkt deze incidenten aan zijn persoonlijke problemen en gaat er van uit dat zij werden veroorzaakt door dezelfde militie die hem ontvoerde. Volgens verzoeker hanteren militieleden de ontvoering van zijn zoon als een drukmiddel om hem terug te laten keren naar Irak. Verzoeker vreest dat hij bij terugkeer naar Irak zal gedood worden door dezelfde militie die hem in het verleden ontvoerde.

2.4.2.2. Verzoeker heeft ter staving van zijn tweede verzoek om internationale bescherming een aantal documenten voorgelegd (AD CGVS, stuk 22, map met 'documenten').

Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze documenten zowel vormelijk als inhoudelijk werden beoordeeld door de commissaris-generaal. De Raad benadrukt hierbij dat de commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, aan de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; Rvs 7 oktober 2003, nr. 123.958; RVS 18 juni 2003, nr. 120.714).

De commissaris-generaal oordeelt dat sommige van deze documenten niet meer doen dan verzoekers nationaliteit en identiteit vaststellen, die niet in twijfel worden getrokken. Ook bevestigen sommige van deze documenten de werkzaamheden van zijn vader, met name dat hij actief was als voorzitter van een stammenorganisatie. Evenwel meent de commissaris-generaal dat de voorgelegde Iraakse documenten, zoals de documenten die betrekking hebben op de dood van verzoekers broer en de ontvoering van zijn zoon alsook de voorgelegde foto's, omwille van hun inhoud en/of geringe bewijswaarde niet

voldoende zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in verzoekers hoofde.

De Raad stelt vast dat verzoeker de uitgebreide motivering aangaande de voorgelegde documenten op geen enkele wijze betwist. Deze uitgebreide motivering over de voorgelegde documenten vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en correct zodat deze motivering door de Raad wordt overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Uit wat voorafgaat blijkt dat hoewel de verzoeker zich heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, deze niet volstaan om de waarachtigheid en de gegrondheid van het vluchtrelaas en de voorgehouden vervolgingsfeiten vast te stellen. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

2.4.2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas. De commissaris-generaal komt tot dit besluit op basis van volgende vaststellingen:

- verzoeker legt wisselende en tegenstrijdige verklaringen af over het moment dat hij zou ingelicht zijn over de dood van zijn broer en de ontvoering van zijn zoon alsook over de contacten tussen verzoekers familie en hun belagers;
- de voorgehouden nieuwe vervolgingsfeiten kennen een weinig aannemelijk tijdsverloop;
- de voorgehouden nieuwe vervolgingsfeiten liggen volledig in lijn met de eerder ongeloofwaardig bevonden oude vervolgingsfeiten, aangehaald in het eerste verzoek om internationale bescherming;
- verzoeker heeft in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nooit melding gemaakt van zijn vaders functie als mogelijk motief voor vervolging.

De commissaris-generaal stelt daarnaast vast dat de andere aangehaalde feiten, met name de controles en achtervolgingen aan de checkpoints, onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging te worden beschouwd, en dat de functie van verzoekers vader op zich niet voldoende is om in verzoekers hoofde een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen. Verder stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker bewust en structureel de asielinstanties tracht te misleiden door te weigeren een reëel zich te geven op de actuele verblijfssituatie van zijn familie.

De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing zeer omstandig en gedetailleerd over voormelde vaststellingen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

De verwerende partij kan worden bijgetreden waar zij in haar nota met opmerkingen stelt dat verzoeker in zijn verzoekschrift slechts een zeer beperkt verweer voert tegen de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing en zich beperkt tot het minimaliseren van de vastgestelde inconsistenties. Hij stelt dat deze te verklaren zijn door zijn psychische toestand, de enorme druk waaronder hij staat, het verstrijken van de tijd tussen de verschillende gehoren en het feit dat hij "de laatste feiten" niet zelf meemaakte maar uit tweede hand vernam.

Aangaande de psychische problemen verwijst de Raad naar volgende motivering in de bestreden beslissing: *"U diende in de loop van uw procedure ook documenten in die uw psychiatrische begeleiding en toestand beschrijven. In dit kader legde u ook verpakkingen voor van medicijnen die u in het verleden genomen heeft. De documenten maken melding van depressieve klachten, suïcidale plannen, anhedonie, verminderde eetlust, slaapproblemen, geheugenproblemen, ruminaties en psychomotorische vertragingen. De medicijnen die ter bestrijding van de depressieve klachten werden voorgescreven hadden te veel bijwerkingen waardoor werd besloten dat u moest stoppen met deze medicatie. Tegelijkertijd stelt het attest dat uw oriëntatie in tijd, ruimte en plaats normaal is en uit de gehoren die u bij het CGVS heeft gehad blijkt dat u, hoewel u bij wijlen ook geëmotioneerd was, effectief logische en heldere antwoorden gaf op de vragen die u werden gesteld. Er werden geen vaststellingen gemaakt die (de kwaliteit van) het gesprek zouden bemoeilijkt kunnen hebben. Evenmin zijn er indicaties die er op wijzen dat de betrouwbaarheid van de gespreksinhoud in het gedrang kwam. De argumentatie in voorliggende beslissing is gebaseerd op de informatie die deze gehoren hebben voortgebracht. Het CGVS is gezien het verloop van de gehoren van oordeel dat het attest dat u voorlegt de argumentatie niet ondermijnt. Het attest in kwestie vormt tenslotte ook geen bewijs voor de door u ingeroepen asielmotieven. Het CGVS merkt op dat uw psychologische problemen evenzeer kunnen*

ontstaan zijn uit andere evenementen die u mogelijks als negatief heeft ervaren en dat er geen aantoonbare link is met de door u ingeroepen vervolgingsfeiten."

De Raad stelt vast dat verzoeker in het verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de voorgaande motivering, die pertinent is en gehandhaafd blijft.

Het psychiatrisch attest van 4 juni 2018, dat middels een aanvullende nota aan de Raad wordt overgemaakt, brengt in wezen niets nieuws meer aan en doet geen afbreuk aan voormelde beoordeling. Uit het gegeven dat er sprake is van een complexe traumatisering waardoor verzoeker in zijn functioneren momenteel ernstig wordt beperkt, blijkt niet dat het cognitief geheugen van de verzoeker dermate is aangetast dat hij niet in staat is een coherent en waarheidsgetrouw relaas naar voor te brengen. De Raad stelt vast dat verzoeker noch de raadsman die hem bijstond enig bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van het gehoor bij het CGVS. Uit de gehoorverslagen blijkt dat de gehoren op normale wijze zijn verlopen en dat hieruit geen problemen kunnen worden afgeleid (AD CGVS, stukken 5 en 17). Verzoeker laat bovendien na in concreto aan te tonen dat, waar of op welke wijze zijn complexe traumatisering zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. Er is dan ook geen indicatie dat de gehoren anders zouden zijn verlopen indien hij op een andere manier zou zijn gehoord. De Raad merkt in dit verband nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn psychologische problemen hem ervan hebben weerhouden om volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de vastgestelde tegenstrijdigheden, incoherenties en vaagheden onverkort blijven gelden. Dat verzoeker psychologische problemen heeft, wordt niet betwist. Evenwel is dit attest niet van die aard dat het een oorzakelijk verband kan aantonen tussen verzoekers psychische toestand en zijn problemen in Irak. Een arts kan vaststellingen doen met betrekking tot de fysieke en mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Hij kan, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen, doch kan niet met zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen die aan de basis liggen van de gezondheidsproblemen. Dit medisch attest vormt dan ook geen sluitend bewijs voor het aangehaalde vluchtrelaas.

Waar verzoeker verwijst naar het tijdsverloop tussen de opeenvolgende gehoren, alsook naar het feit dat hij de laatste gebeurtenissen niet zelf heeft meegemaakt, merkt de Raad op dat de vaststellingen in de bestreden beslissing kernelementen betreffen waarvan mag worden verwacht dat deze ook na een zeker tijdsverloop en ongeacht of zij door verzoeker zelf werden meegemaakt, accuraat en coherent kunnen worden weergegeven. Bovendien verklaart dit geenszins het geheel van de vaststellingen die de geloofwaardigheid van de recent aangehaalde vervolgingsfeiten betreffen. Verzoeker laat overigens zelf na om te preciseren op welke vaststellingen dit precies betrekking zou hebben.

2.4.2.4. Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat hij gelet op zijn complex risicoprofiel in aanmerking dient te komen voor de vluchtelingenstatus. Verzoeker zet uiteen dat hij een soennitische jongeman is met de naam O. Zijn vader is tevens de voormalige voorzitter van de Centrale Raad voor Iraakse Stammensheikhs die zich in deze functie erg kritisch heeft uitgelaten in verschillende media over Maliki en over de Iraakse overheid. Hij heeft zich ook uitgesproken tegen Iraanse inmenging, tegen Koerdische afscheiding en tegen sektarianisme. Verwijzend naar algemene landeninformatie, stelt verzoeker dat voor soennitische sheikhs en hun entourage die intersektaire dialoog willen bevorderen, het risico op vervolging bijzonder groot is. Verzoeker merkt ook op dat politieke activisten en dissidenten alsook tribale leiders die in verband worden gebracht met de Iraakse overheid volgens de UNHCR Eligibility Guidelines inzake Irak van 2012 een risicoprofiel hebben. Verzoeker is verder afkomstig uit de wijk Ghazaliyya die wordt gecontroleerd door de sjiitische militie van Al Haq. Hij behoort tevens tot de Al-Dulaimy stam aan wie een Baath verleden wordt toegeschreven. Verzoeker meldt dat hij en zijn vader meerdere malen aan checkpoints werden tegengehouden en achtervolgd. Hij voert verder nog aan dat hij reeds drie jaar in België verblijft en dat er een risico op ontvoering is daar hij als welgesteld zal worden beschouwd bij terugkeer naar Bagdad. Ten slotte verwijst verzoeker naar zijn psychologische problemen. Verzoeker benadrukt ook nog een arrest van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk.

2.4.2.5. Vooreerst merkt de Raad op dat de vaststelling dat een verzoeker valt onder een risicoprofiel, er niet automatisch toe leidt dat hij als vluchteling dient te worden erkend. De individualiseringsvereiste blijft van toepassing en dus is een individuele beoordeling nog steeds nodig. UNHCR stelt zelf in haar richtlijnen dat niet alle personen die vallen onder een risicoprofiel noodzakelijkerwijze nood zullen hebben aan internationale bescherming. In de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijk-

heid bestaat dat een verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, zijn de specifieke elementen van de individuele verzoeker doorslaggevend. (*“Similarly, not all persons falling within these risk profiles will necessarily be in need of international refugee protection: in the assessment of whether or not a claimant would be likely to be exposed to persecution or serious harm upon return, the specific elements of the individual claim are decisive.”*).

Bijgevolg volstaat het niet louter aan te halen dat de verzoeker valt onder één of meerdere risico-profielen om het bestaan aan gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade vast te stellen. Evenmin is het louter opsommen van verschillende cumulatieve risicofactoren in hoofde van verzoeker voldoende.

Bij de beoordeling van het risico moet steeds rekening worden gehouden met de persoonlijke en concrete omstandigheden. Het risico moet individueel en dus in concreto aannemelijk worden gemaakt. Het is aan verzoeker om met concrete aanwijzingen aan te tonen dat hij omwille van zijn risicoprofiel(en) dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst.

Waar verzoeker verwijst naar de UNHCR Eligibility Guidelines van 2012 en in het bijzonder de risicoprofielen van i) (vermeende) politieke opposanten alsook van ii) Sahwa leden, traditionele tribale, religieuze en gemeenschapsleiders, wijst de Raad erop dat de UNHCR in deze richtlijnen zelf de individualiseringsvereiste benadrukt. UNHCR stelt duidelijk dat personen die in verband kunnen worden gebracht met de Iraakse overheid of met de oppositie een risicoprofiel hebben en dus mogelijk nood hebben aan internationale bescherming omwille van een (vermeende) politiek overtuiging maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van het geval. (*“individuals associated with, or perceived to be supporting the Iraqi authorities, the ISF or the (former) MNF-I/USF-I are, depending on the circumstances of their claim, likely to be in need of international refugee protection on account of their (imputed) political opinion”* en *“individuals perceived as opposing the Iraqi authorities are, depending on the circumstances of their claim, likely to be in need of international refugee protection on account of their (imputed) political opinion”*).

Ook het door verzoeker aangehaalde arrest van de Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk bevestigt dat het belang van een religieuze-politieke identiteit van een persoon wat betreft het risico bij terugkeer onvermijdelijk afhankelijk is van de omstandigheden van elke zaak. (*“We find that the significance of a person’s religio-political identity to risk on return will inevitably depend on the circumstances of each case.”*) Een beoordeling van de individuele omstandigheden is nodig (BA (Returns to Baghdad) Iraq CG [2017] UKUT 00018 (IAC), par. 101).

2.4.2.6. Wat betreft de voormalige functie van verzoekers vader als voorzitter van een stammenorganisatie, stelt de Raad vooreerst vast dat uit het administratief dossier enkel blijkt dat verzoekers vader zou hebben opgeroepen tot het vreedzaam samenleven van verschillende (religieuze) groeperingen, niet radicaal te zijn en elkaar te steunen.

In de bestreden beslissing wordt terecht opgemerkt dat de functie van verzoekers vader niet van die aard is dat er louter op deze basis in verzoekers hoofde kan worden besloten tot een gegronde vrees voor vervolging. Daarbij wees de commissaris-generaal op de weinig controversiële aard van de organisatie waarvan verzoekers vader de voorzitter was, waarbij hij als volgt motiveerde: *“Zo blijkt uit uw verklaringen dat de organisatie waar uw vader voorzitter van was de weg van de verzoening bewandelde en als instantie eerder op zoek ging naar oplossingen voor maatschappelijke vraagstukken dan dat ze de controversie opzocht. In dit opzicht is het verder van belang vast te stellen dat de organisatie opereert vanuit het niveau van de sheikhs en stammen waarbij moet worden opgemerkt dat de stammen in Irak een breed ondersteunde en zeer gerespecteerde sociale groep betreft. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat ook alle grote sjiitische stammen deel uitmaken van de commissie waar uw vader voorzitter van was en dat er zich op dat vlak ook nooit problemen voordeden. Rekening houdend met die context moet besloten worden dat de organisatie weinig controversieel is en er naar streeft om breed gedragen kritiek te uiten (bijvoorbeeld kritiek over handelswijze van zowel IS als van sjiitische militieën) in samenwerking met de verschillende strekkingen en ook andere verenigingen, zoals bijvoorbeeld de waqf al shia (CGVS 11.05.2017 p. 8, 21 en CGVS 05.01.2018 p. 21, 22 en 23).”*

Verder oordeelde de commissaris-generaal terecht dat het gegeven dat verzoekers vader voorzitter zou geweest zijn van deze stammenorganisatie, waarbij hij volledigheidshalve opmerkt dat verzoeker er reeds enige tijd voor zijn vertrek zijn werkzaamheden en betrokkenheid had beëindigd, op zich onvoldoende is om in verzoekers hoofde te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade. De commissaris-generaal motiveert daarbij als volgt:

- *“Uit uw verklaringen blijkt nergens het tegendeel en wanneer bijvoorbeeld gepolst werd naar de moeilijkheden die andere personen kenden die aan de organisatie gelieerd waren slaagde u er niet in concrete problemen of incidenten aan te reiken. U gaf aan dat verschillende leden van de organisatie vermoord werden of onder druk hun lidmaatschap opzegden. Wanneer evenwel ingegaan werd op deze incidenten en problematiek blijkt dat u niet weet om wie het dan precies zou gaan (CGVS 11.05.2017 p. 24 en CGVS 05.01.2018 p. 23-24). Indien u stelt dat verschillende leden zouden zijn vermoord kan evenwel verwachten dat u op de hoogte bent van wie er dan zou vermoord zijn. Als voormalig secretaris en zoon van de voorzitter is het weinig aannemelijk dat u dit zich niet zou herinneren.”*
- *“Tenslotte is er ook op internet niets terug te vinden over uw vader die zou geïnterviewd worden, en allerminst op de manier zoals u die aankaart. Aan uw administratief dossier werd een niet-exhaustieve bundel van artikels toegevoegd, handelend over uw vader en/of de organisatie waar hij voorzitter van is (geweest). Nergens is er info te vinden over uw ontvoering als zoon en secretaris van de voorzitter, evenmin is er iets terug te vinden over de moord op uw broer, over de ontvoering van uw zoon of over een mogelijks noodgedwongen verhuis van uw vader. Dergelijke vaststellingen wijzen er verder op dat uw familie en bij uitbreiding de aan de stammenorganisatie gelieerde personen niet vervolgd werden op de manier die u heeft voorgehouden.”*
- *“Volledigheidshalve kan dienaangaande ook nog meer algemeen worden opgemerkt dat er in de zoekopdrachten die het CGVS uitvoerde geen informatie naar voor is gekomen over andere leden van de stammenorganisatie die zouden vermoord zijn, onder druk werden gezet of mogelijks andere vervolgingsfeiten zouden hebben geleden. U legde bovendien zelf ook geen artikels voor die op het tegendeel zouden wijzen. Indien de diverse feiten die u in de loop van uw interviews aanhaalde daadwerkelijk zouden hebben plaatsgevonden is het, rekening houdend met het gemediatiseerde karakter van de organisatie, weinig waarschijnlijk dat hier niets over zou te vinden zijn.”*

Aldus wees de commissaris-generaal expliciet op de weinig controversiële aard van de organisatie waarvan verzoekers vader de voorzitter was. Tevens stelde hij na opzoekingen vast dat geen informatie kan worden teruggevonden die erop wijst dat verzoeker, verzoekers vader of andere leden van deze stammenorganisatie omwille van deze activiteiten problemen zouden kennen in Irak.

Daarenboven beoordeelde de commissaris-generaal de voorgelegde documenten over werkzaamheden van verzoekers vader als volgt:

“Dat u bijvoorbeeld aangaf dat het contact dat uw vader heeft gehad met christelijke gezaghebbers in verband zou gestaan hebben met de problemen die uw familie zouden hebben, moet in perspectief geplaatst worden. Zo blijkt uit uw verklaringen dat uw vader in 2016 een ontmoeting aanvraag net om verkeerde uitlatingen van de paus over de islam recht te zetten. Hij wilde met andere woorden de islam gaan verdedigen, hetgeen de situatie nuanceert en geenszins wijst op een probleemveroorzakende werkwijze vanwege uw vader. Bovendien kan hier nog aan worden toegevoegd dat de brief waarin uw vader een aanvraag indiende om het Vaticaan te bezoeken verder aan dat er met reden kan getwijfeld worden aan de gekoesterde vrees. Immers, indien u en uw familie daadwerkelijk geïnterviewd werden – onder meer door de contacten met christelijke gezaghebbers en uw bijstand hierbij – is het opmerkelijk dat uw vader na uw ontvoering zijn gezin opnieuw in gevaar zou brengen door een bezoek aan het Vaticaan aan te vragen om interreligieuze gesprekken te gaan voeren. Hieruit kan ook worden afgeleid dat uw vader, merkwaardig genoeg in tegenstelling tot u, niet alleen in staat was om nog zonder concrete problemen in Irak te blijven na uw vertrek, maar dat hij bovendien nog verder ging met zijn volgens u problematische activiteiten. Dergelijke vaststellingen bevestigen verder dat de door u voorgelegde documenten niet in staat zijn te laten besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde.”

Verder merkt de Raad op dat verzoeker met geen woord heeft gerept over de mogelijke rol van de voormalige functie van zijn vader als oorzaak van de vervolgingsfeiten die werden aangehaald tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Ten slotte wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat verzoeker structureel en onaannemelijk oppervlakkige verklaringen aflegt over zijn familie en dus de asielinstanties tracht te misleiden door te weigeren een reëel zicht te geven op de actuele verblijfssituatie van zijn familie.

De Raad stelt vast dat verzoeker slechts algemene landeninformatie citeert. Uit deze landeninformatie blijkt dat politieke activisten en tribale leiders een risicoprofiel hebben en dus slachtoffer kunnen zijn van doelgericht geweld, maar uit deze informatie blijkt niet dat het risico dermate hoog zou zijn dat verzoeker, louter omdat hij de zoon is van een soennitische sjeik is die de intersektaire dialoog bevordert of de zoon is van een tribale leider, dreigt te worden vervolgd of geïnterviewd. Verzoeker kan niet volstaan met een loutere verwijzing naar algemene informatie om aan te tonen dat hij heden bij

terugkeer naar Irak dreigt te worden geïmagineerd omwille van de voormalige werkzaamheden van zijn vader. Hij dient dit in concreto aan te tonen. Evenwel worden geen van de bovenvermelde vaststellingen en motieven die concreet betrekking op de persoonlijke situatie van verzoeker en zijn vader, door verzoeker concreet weerlegd. De verwerende partij merkt in haar nota terecht op dat deze vaststellingen het vaststellen van een gegronde vrees voor vervolging ondermijnen alsook wijzen op de afwezigheid van een dergelijke vrees.

Bij gebrek aan andere aanwijzingen, maakt verzoeker dan ook niet concreet aannemelijk dat hijzelf, gelet op de individuele omstandigheden van het geval, onder een risicoprofiel valt, laat staan dat hij omwille van de voormalige functie van zijn vader nood zou hebben aan internationale bescherming. Dat verzoeker bij terugkeer naar Bagdad plots wel zou worden geïmagineerd omwille van de voormalige functie van zijn vader, is dan ook niet aannemelijk.

2.4.2.7. Wat betreft verzoekers soennitische achtergrond, zijn voornaam O. en zijn stamnaam Al-Duleimi, merkt de Raad op dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt *“dat soennieten in Bagdad grotere risico's lopen om slachtoffer te worden van meer individuele vormen van geweld zoals mishandelingen, ontvoeringen of moorden begaan door sjiitische milities”* (Aanvullende nota CGVS, 'COI Focus': "Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad", 26 maart 2018, p. 33-34).

Uit de voorliggende recente landeninformatie kan echter niet worden opgemaakt dat er actueel sprake zou zijn van groepsvervolging van soennieten in Bagdad of dat het loutere gegeven soenniet te zijn, zou volstaan om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Evenmin is sprake van een groepsvervolging van soennieten uit de wijk Ghazalia.

De landeninformatie die verzoeker aanreikt over de situatie van de soennieten in Bagdad, in het bijzonder Ghazalia, en over het sektarisch conflict in Irak houdt niet in dat elke soenniet omwille van het behoren tot deze geloofsstrekking en omwille van zijn woonplaats Ghazalia automatisch in aanmerking zou komen voor internationale bescherming. Evenmin kan uit de landeninformatie of het aangehaalde arrest van het Upper Tribunal worden afgeleid dat de situatie in Bagdad dermate ernstig is voor soennieten en/of mannen met de naam O. of stamnaam Al-Duleimi, dat verzoeker louter door zijn geloofsstrekking, zijn voornaam O. of zijn stamnaam Al-Duleimi, die een soennitische connotatie heeft dan wel wordt gelinkt aan de Baath partij, dreigt te worden geïmagineerd of vervolgd.

Verzoeker dient aldus concrete aanwijzingen aan te reiken waaruit blijkt dat hij omwille van zijn soennitische geloofsovertuiging en zijn naam dreigt te worden geïmagineerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst.

Verzoeker heeft in dit verband echter geen concrete, geloofwaardige en ernstige problemen aangehaald.

Zijn voorgehouden ontvoering en detentie werden reeds in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming zowel door de commissaris-generaal als de Raad ongeloofwaardig geacht. In het kader van zijn tweede verzoek, bracht verzoeker geen nieuwe elementen of omstandigheden aan die anderszins kunnen doen oordelen, zoals hierboven wordt uiteengezet. Verder blijkt uit wat hierboven wordt toegelicht, dat ook aan de nieuwe vervolgingsfeiten, dit zijn de moord op zijn broer en de ontvoering van zijn kind, geen geloof kan worden gehecht. De Raad herinnert eraan dat verzoeker geen van deze vaststellingen op concrete wijze heeft betwist of weerlegd.

Wat betreft de aangehaalde problemen bij de checkpoints en de twee achtervolgingen, verwijst de Raad naar de relevante motieven in de bestreden beslissing, met name:

“Naast uw ontvoering, de moord op uw broer en de ontvoering van uw zoon, vervolgingsfeiten waaraan geen geloof kan worden gehecht, gaf u in de loop van uw tweede asielaanvraag nog aan dat u en uw vader in jullie land van herkomst beledigd en bedreigd werden en dat jullie het slachtoffer werden van geframede controles bij checkpoints. Wat de door u aangehaalde bedreiging betreft blijkt uit uw verklaringen dat u slechts in zeer beperkte mate concrete informatie kan geven, met name over twee achtervolgingen die zich zouden hebben voorgedaan. U geeft tijdens uw interview uiteindelijk ook aan dat u zich geen andere incidenten kan herinneren (CGVS 11.05.2017 p. 9-12). Wat de twee voormelde en geïsoleerde achtervolgingen betreft moet vooreerst worden gesteld dat deze zonder incidenten werden beëindigd en dat zij op zich niet kunnen doen besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde. Bovendien moet worden opgemerkt dat het in casu om incidenten gaat die respectievelijk reeds in 2005 en eind 2013/begin 2014 zouden hebben afgespeeld én dat er zich sindsdien geen geloofwaardige vervolgingsfeiten meer voordeden ten aanzien van u of uw familie, ofschoon jullie nog langdurig in dezelfde plaats bleven wonen. Hoewel u niet precies weet wanneer de laatste achtervolging zou hebben plaatsgevonden kan

worden besloten dat dit intussen reeds vier tot vijf jaar geleden is. Het feit dat u, terwijl u onderweg was met uw vader, twee keer achtervolgd werd, één keer dertien en één keer vier tot vijf jaar geleden, kan bezwaarlijk aanschouwd worden als element dat in uw hoofde kan doen besluiten tot het bestaan van een actuele vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Verder gaf u aan dat u en uw vader, bijvoorbeeld bij conferenties, beledigingen te verwerken kreeg en dat u personen soms bewust tegen u aanliepen. De problemen bij checkpoints beperkten er zich er vervolgens schijnbaar toe dat jullie aan de kant dienden te gaan staan. Uw vader diende hierop een bevriend politicus te contacteren om de zaak op te lossen. Hoewel dergelijke gang van zaken zonder twijfel vervelend en eerkrenkend was voor u en uw vader moet dienaangaande evenwel ook worden opgemerkt dat deze evenementen zonder verdere gevolgen werden opgelost en ook gecumuleerd met de voormelde achtervolgingen niet als voldoende zwaarwichtig kunnen aanschouwd worden om te kunnen besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde. Er zijn geen concrete indicaties die er op wijzen dat u effectief vervolging dient te vrezen in uw land van herkomst en dat er in uw hoofde nood zou zijn aan internationale bescherming. De bijkomende vaststelling dat uw vader, die uiteindelijk de bron vormt van alle problemen, in tegenstelling tot u bovendien wél nog in staat was om in Irak te blijven relativeert verder op scherpe wijze de door u ingeroepen vrees.”

Verzoeker beperkt zich tot het tegenspreken van de conclusie van de commissaris-generaal op dit punt en onderneemt daarmee geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissing in concreto te ontcrachten of te weerleggen. De verwerende partij kan bijgetreden worden waar zij in haar nota besluit dat het *“geen vaststaand gegeven [is] dat verzoeker in het verleden reeds het slachtoffer is geweest van vervolging of ernstige schade, zoals hij beweert”*.

Verder beweert verzoeker dat de kans bijzonder groot blijft dat hij en zijn vader vermoord of ontvoerd en gefolterd worden, maar hij haalt daartoe enkel algemeenheden aan waaruit, zoals reeds vastgesteld, geen groepsvervolging blijkt. Verzoeker reikt geen andere concrete en ernstige aanwijzingen aan die aannemelijk maken dat hij bij terugkeer omwille van zijn soennitische geloofsovertuiging, zijn voornaam of stamnaam specifiek zal worden geviséerd of vervolgd in Bagdad, in het bijzonder in de wijk Ghazalia. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker voorheen nooit melding heeft gemaakt van enige moeilijkheid omwille van zijn herkomst uit deze wijk of hierover enige vorm van vrees heeft geuit.

Waar verzoeker meent dat er een reëel risico is op ontvoering door milities wegens vermoedens van welgesteldheid na een verblijf van drie jaar in België, blijkt uit het arrest van de Upper Tribunal dat de voorliggende landeninformatie op deze grond alleen, met name een verblijf in het buitenland, geen reëel risico aantoon. Bovendien stelt de Upper Tribunal dat elke beoordeling in dit kader afhankelijk is van de feitelijke omstandigheden van de zaak. De Raad stelt vast dat verzoeker slechts aanvoert dat hij drie jaar in België heeft verbleven. Verzoeker brengt geen andere feitelijke omstandigheden aan die in dit kader relevant zijn. Het loutere gegeven dat verzoeker slechts drie jaar in België heeft verbleven is geenszins voldoende om een risico op ontvoering wegens ‘vermoedens van welgesteldheid’ aannemelijk te maken (BA (Returns to Baghdad) Iraq CG [2017] UKUT 00018 (IAC), par. 107 (iv)).

2.4.2.8. In zijn middel meent verzoeker dat de verschillende elementen van zijn profiel, die in het verzoekschrift uitgebreid in de verf worden gezet, aanleiding zouden moeten geven tot de erkenning als vluchteling, zeker wanneer deze elementen cumulatief worden beoordeeld. Hierbij haalt verzoeker een uitspraak aan van het UK Upper Tribunal van 23 januari 2017. De Raad merkt op dat deze uitspraak van het Britse Hooggerechtshof betrekking heeft op de ‘individuele kenmerken’ bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade die, cumulatief bekeken, eventueel aanleiding kunnen geven tot de conclusie dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat de verschillende elementen van zijn profiel, of ze nu individueel of cumulatief worden beoordeeld, in casu niet kunnen leiden tot de erkenning als vluchteling. Verzoeker heeft weliswaar een aantal elementen uit zijn profiel nader toegelicht, waardoor een meer gedetailleerd beeld ontstaat, maar deze meer gedetailleerde beschrijving van zijn individuele situatie laat niet toe te concluderen dat verzoeker omwille van de cumulatie van deze elementen zou worden blootgesteld aan daden van vervolging. De door verzoeker geschetste vervolgingsfeiten zijn verweven met dit specifieke profiel, maar werden op goede gronden ongeloofwaardig geacht. Het kan niet worden uitgesloten dat verzoeker omwille van zijn soennitische achtergrond of omwille van zijn voornaam dan wel stamnaam in vergelijking met andere burgers een discriminatoire behandeling ondergaat aan de checkpoints, maar deze meer doorgedreven identiteitscontroles kunnen bezwaarlijk als ‘daden van vervolging’ worden gekwalificeerd.

Ten slotte, wat betreft verzoeker psychologische toestand, merkt de Raad op dat verzoeker dit argument enkel ontwikkelt in het kader van de subsidiaire bescherming, zodat hieronder verder zal worden besproken.

2.4.2.9. De Raad besluit dat het geheel van bovenvermelde vaststellingen onverminderd overeind blijft. Deze vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas alsook pertinent en correct zijn. De uitgebreide en gedetailleerde motivering waarop deze vaststellingen berusten, is draagkrachtig en wordt door de Raad tot het zijne gemaakt en overgenomen.

Deze vaststellingen en hetgeen hierboven wordt besproken volstaan om te besluiten dat, enerzijds, niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet en dat, anderzijds, verzoeker geen voldoende zwaarwichtige elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging.

De Raad besluit dat niet is voldaan aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Beoordeling

2.5.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.5.2.2. Wat betreft de ernstige schade bedoeld in artikel 48/2, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, herinnert de Raad eraan dat deze betrekking heeft op “*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld*”. De uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de asielzoeker in zijn land wordt blootgesteld, specifiek van aard is. Tevens dient het risico betrekking te hebben “*op een bepaald soort schade*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 32).

Gelet op het ongeloofwaardig karakter van de voorgehouden vervolgingsfeiten kan verzoeker zich niet langer hierop steunen om aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b), van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker van oordeel zou zijn dat hij, omwille van de specifieke elementen van zijn profiel – al dan niet cumulatief beschouwd – een reëel risico loopt op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet, kan hij niet worden gevolgd. Omwille van wat hierboven werd uiteengezet, maakt verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat hij wegens zijn profiel een risico zou lopen op meer doelgerichte vormen van geweld of dat hij specifiek wordt gevisieerd. Eventueel kan worden aangenomen dat verzoeker omwille van zijn profiel aan bepaalde checkpoints grondiger wordt doorgelicht dan andere burgers. Onder verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM, waarmee artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet deels overeenstemt, kan echter slechts gewag worden gemaakt van een met dit verdragsartikel strijdige handeling indien deze een “*minimum level of severity*” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, Ierland t. Verenigd Koninkrijk, 18 januari 1978, § 162) en hiervan ligt geen overtuigend bewijs voor.

2.5.2.3. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt in een eerste hypothese bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Verzoeker verwijst naar de algemene veiligheidssituatie in Bagdad.

De Raad herinnert er aan dat hij in casu met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en ex nunc onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werden ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar, Hawija en de laatste gebieden van ISIS in Anbar. Midden oktober 2017 richtten de Iraakse strijdkrachten zich op de omstrede gebieden langs de grens met de Koerdische Autonome Regio en werden de Koerdische peshmerga daar verdreven. De stad Kirkuk en nabijgelegen olievelden vielen eveneens terug in handen na het centrale gezag. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en in de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 was er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, was in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen, is volledig geweken. Op 9 december 2017 verkondigde de Iraakse eerste minister Haider Al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen ISIS.

Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend kunnen zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn plaats van herkomst in Irak, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad dient te worden beoordeeld.

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de *“UNHCR Position on Returns to Iraq”*, waarnaar de verwerende partij verwijst in haar aanvullende nota van 19 juni 2018 en dat werd opgenomen in de bronnenlijst van de bij deze nota gevoegde COI Focus *“Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad”* van 26 maart 2018, dateert van 14 november 2016 en is derhalve actueel.

Uit dit standpunt blijkt dat UNHCR zich verzet tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn uit gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die werd bijgebracht door de verwerende partij kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

Uit de door de verwerende partij aangeleverde informatie (aanvullende nota CGVS, COI Focus *“Irak De actuele veiligheidssituatie in Bagdad”* van 26 maart 2018) blijkt dat de hoofdstad en de hele provincie Bagdad zich onder controle van de Iraakse regering bevinden. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers is gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Uit de landeninformatie blijkt evenwel dat ISIS zich nog nauwelijks bedient van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Daar staat tegenover dat het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad vanaf begin 2017 sterk is teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Verder is niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een *“ramadanoffensief”* met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. Deze tendens zet zich in 2018 ook nog voort.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooraf soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer geviséerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen

werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald. Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in heel 2017 en de eerste maanden van 2018 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst gezien in 2012.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen te worden meegenomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat wordt getroffen door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals hoger reeds werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants en cafés blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen.

Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. Checkpoints worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van worden uitgegaan dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen.

Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend en worden er nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen de 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zodanige aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, wat niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("UNHCR Position on Returns to Iraq", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (Ibid., nr. 40). In het afgelopen jaar 2017 is het aantal IDP's in Bagdad sterk geslonken hetgeen de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en de openbare dienstverlening heeft verlaagd.

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar daar kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen afdoende concrete, objectieve landeninformatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen.

Gelet op de rechtspraak van het HvJ met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en rekening houdende met alle relevante informatie over de veiligheidssituatie in Bagdad, elementen eigen aan verzoeker, komt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, tot de conclusie dat in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2.4. De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het HvJ heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

De persoonlijke omstandigheden die in acht worden genomen in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kunnen evenwel, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het HvJ, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een

beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Ook verzoeker merkt dit trouwens op in zijn uitgebreide theoretische betoog, zoals ontwikkeld in zijn verzoekschrift.

De verwerende partij merkt in haar nota dan ook terecht op: *“Dezelfde persoonlijke omstandigheden kunnen bijgevolg niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) enerzijds, én bij de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, c) anderzijds.”*

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een preciaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift evenwel dezelfde persoonlijke kenmerken en omstandigheden aanhaalt als deze die reeds besproken werden in het kader van de beoordeling van zijn vluchtelingenstatus als in het kader van de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker aanvoert dat hij een persoonlijk een verhoogd risico loopt om te worden getroffen door het willekeurig geweld in Bagdad en hierbij verwijst naar zijn soennitische geloofsovertuiging, zijn voornaam, de voormalige positie van zijn vader bij een Iraakse stammenorganisatie, zijn vroegere problemen en zijn verblijf in het buitenland, stelt de Raad vast dat deze elementen betrekking hebben op omstandigheden die verband houden met de criteria van de vluchtelingdefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Zoals hierboven reeds uiteengezet, zijn deze – al dan niet cumulatief beschouwd – niet voldoende om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker verwijst naar zijn woonplaats in de wijk Ghazaliya, merkt de Raad op dat hij geenszins aantoonbaar dat dit gegeven op zich een persoonlijke omstandigheid inhoudt die tot gevolg heeft dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Verwerende partij merkt in haar nota terecht op dat, daargelaten de zeer beperkte aard ervan, de door verzoeker aangehaalde informatie dateert van 2015 en 2016 en bijgevolg geenszins aantoonbaar dat actueel het loutere gegeven dat verzoeker in deze wijk zou wonen, voldoende is om te besluiten tot een nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Een verscherpte lokale vatbaarheid wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker verwijst naar zijn psychische problemen en stelt dat de veiligheidssituatie in Bagdad in zijn geval een gevoelig zwaardere impact zal hebben, wijst de Raad erop dat de vereiste bedreiging van het leven of de persoon “ernstig” dient te zijn. Zoals verwerende partij terecht uiteenzet in haar nota, oppert verzoeker weliswaar dat de veiligheidssituatie op hem *“een gevoelig zwaardere impact”* zal hebben, maar hij laat na om dit verder in concreto te duiden of te staven. Hij toont evenmin dat deze bedreiging van zijn persoon – in de vorm van een geestelijk trauma – voldoende ernstig zou zijn om te concluderen tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verder acht de Raad een loutere verwijzing naar verzoekers psychische problematiek niet voldoende om aan te tonen dat hij in vergelijking met andere burgers in Bagdad over minder weerbaarheid beschikt om zich aldaar te beschermen of, indien nodig, deze bescherming te verkrijgen. Verzoeker toont niet aan dat zijn persoonlijke omstandigheden, d.i. zijn psychische problematiek, van die aard zijn dat hij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat hij een groter risico loopt dan andere burgers in Bagdad op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad is niet relevant bij gebrek aan precedentenwerking. Verder wijst de Raad erop dat ook niet blijkt dat de thans voorliggende feiten gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot de arresten van de Raad waaruit verzoeker citeert.

2.5.2.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder heeft verzoeker gebruik gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM werd gerespecteerd.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij uitgebreid de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, en werd hij bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en regio van herkomst en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.7. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

Griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES